

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Petra Sedláka a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **ADMIRAL GLOBAL BETTING a.s.**, se sídlem Komořany 146, Rousínov, proti žalovanému **Městskému úřadu Břeclav**, se sídlem v Břeclavi, nám. T. G. Masaryka 3, o žalobě proti rozhodnutí o vyměření místního poplatku

t a k t o :

I. Žaloba ze dne 27.1.2011 **se odmítá** a věc se **postupuje** Krajskému úřadu Jihomoravského kraje.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Po právní moci tohoto usnesení bude žalobci vrácen z účtu Krajského soudu v Brně zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou ze dne 27.1.2011 domáhal přezkumu zákonnosti úkonu Městského úřadu Břeclav, odboru ekonomického, ze dne 30.11.2010, č.j. MUBR 78789/2010 S/68498/2010 OEK, označeném jako „Sdělení“.

[2] Žalobce žalovanému dne 7.10.2010 prostřednictvím datové zprávy sdělil, jaká herní zařízení povolené podle ust. § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZOLH“), provozuje na území města Břeclav a na jakých místech a současně sdělil, že uvedená zařízení nepodléhají místnímu poplatku podle obecně závazné vyhlášky č. 5/2010 o místním poplatku za provozovaný herní přístroj nebo jiné technické herní zařízení (dále jen „Vyhláška“). Žalobce dále sdělil, že pokud by se správce daně domníval, že provozovaná technická zařízení podléhají místnímu poplatku, nechtěje žalobci sdělit výsledek vyměření místního poplatku za předmětné zdaňovací období. Žalobce dále podrobně rozvedl důvody, pro které žádá vystavit a doručit platební výměr na místní poplatek za provozovaná jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí.

[3] Žalovaný žalobci výsledek vyměření místního poplatku nesdělil a žalobce se dne 11.11.2010 odvolal proti konkludentnímu vyměření místního poplatku za jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu za zdaňovací období začínající dnem 1.10.2010, kdy byl stanoven podle Vyhlášky.

[4] V reakci na uvedené odvolání vydal Městský úřad Břeclav, odbor ekonomický, dne 30.11.2010 sdělení, č.j. MUBR 78789/2010 S/68498/2010 OEK (žalobou napadený úkon), v němž je m.j. uvedeno, že toto sdělení je reakcí na shora zmiňované odvolání žalobce ve věci konkludentního vyměření místního poplatku za jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí a žalovaný uvedl, že v řízení o místním poplatku za jiné technické zařízení nebyly zahájeny žádné vyměřovací úkony; proto se nelze odvolat proti neexistujícímu platebnímu výměru. Formulace „konkludentní vyměření“ v zákoně č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, neexistuje. Na žádost žalobce o vydání platebního výměru podle ust. § 46 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“) před splatností místního poplatku nemůže správce poplatku reagovat, protože při vyměřovacím řízení vychází ze zvláštní úpravy stanovené v § 11 zákona o místních poplatcích. Na jeho základě je poplatník povinen poplatek sám vypočítat a zaplatit ve lhůtě splatnosti, stanovené obecně závaznou vyhláškou, což žalobce splnil. Zvláštní úprava vydání platebního výměru předpokládá, že platebním výměrem se poplatek vyměří teprve tehdy, pokud poplatník nezaplatil poplatek včas nebo ve správné výši.

[5] Podstatné pro posouzení dané věci je otázka, zda žalobou napadené sdělení žalovaného ze dne 30.11.2010, č.j. MUBR 78789/2010 S/68498/2010 OEK, bylo zákonnou reakcí žalovaného na situaci popsanou shora. Žalobce uhradil místní poplatek ve výši předpokládané Vyhláškou, ovšem vyjádřil přesvědčení, že místnímu poplatku herní zařízení nepodléhají; žalobce se následně odvolal proti konkludentnímu vyměření daně. Podle názoru žalovaného vyměřovací řízení v předmětné věci vychází ze zvláštní úpravy, stanovené v § 11 zákona o místních poplatcích, na jehož základě je poplatník povinen poplatek sám vypočítat a zaplatit ve lhůtě splatnosti stanovené obecně závaznou vyhláškou, což žalobce splnil. Zvláštní úprava vydání platebního výměru, na rozdíl od úpravy stanovené v § 46 daňového řádu předpokládá, že platebním výměrem se poplatek vyměří teprve tehdy, pokud poplatník nezaplatil poplatek včas nebo ve správné výši.

[6] Skutkově obdobnou věcí téhož žalobce se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.1.2012, č.j. 2 Afs 76/2011-62, přístupný na www.nssoud.cz v němž m.j. vyslovil, že snaha žalobce domoci se vydání platebního výměru nebo jiného sdělení výsledku vyměření je zcela pochopitelná, neboť žalobce chtěl na jedné straně mít k dispozici rozhodnutí, proti kterému by se mohl bránit, neboť s výší poplatku nesouhlasil, na straně druhé se však nechťel stát neplatičem, kterým by se stal v případě neuhrazení místního poplatku. Samotný zákon o místních poplatcích nedával žalobci jinou možnost, jak se domoci od městského úřadu jako správce daně platebního výměru, než nezaplatit, aby tak nastaly důsledky předpokládané v jeho ust. § 11 odst. 1. Nucení žalobce k tomu, aby se stal neplatičem a vystavil se tak hrozbě zvýšení místního poplatku až na trojnásobek nelze pokládat za uspokojivé řešení toho, jak by se žalobce domohl rozhodnutí o skutečné výši místního poplatku, který má platit. Zákon o místních poplatcích neupravoval uspokojivé postup, jakým by měl městský úřad řešit rozpor mezi výší poplatku, kterou žalobce fakticky uhradil a výší, kterou podle svého názoru uhradit měl. Z uvedeného ovšem nevyplývá, že žádný takový postup neexistuje, či že by jakékoliv vykročení městského úřadu za hranice zákona o místních poplatcích bylo porušením zásady výkonu státní moci. Ust. § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích totiž pouze upravovalo, kdy má být platební výměr obecním úřadem vydán, nelze však a contrario tvrdit, že by toto ustanovení zakazovalo vydat platební výměr i v situacích, na něž sice nepamatuje sám tento zákon, pamatuje ale na ně zákon, který má být na řízení o místních poplatcích použit subsidiárně (viz ust. § 13 zákona o místních

poplatcích). Tímto subsidiárně použitelným předpisem byl do 31.12.2010 zákon o správě daní a poplatků a od 1.1.2011 zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád. Oba tyto subsidiárně použitelné předpisy přitom byly v různých fázích řízení použitelné, účinky úkonů učiněných do 31.12.2010 podle daňového řádu totiž zůstávají podle § 264 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb. zachovány, ovšem počínaje 1.1.2011 bylo třeba řízení dokončit podle posledně citovaného zákona, jak bylo uvedeno v jeho § 264 odst. 1. Klíčové je žalobcovo podání, kterým výslovně vyjádřil nesouhlas s výší místního poplatku a požádal o sdělení výsledku vyměření místního poplatku ve smyslu ust. § 46 odst. 5 daňového řádu. Za této situace bylo jediným správným postupem městského úřadu poplatek vyměřit a výsledek vyměření žalobci sdělit postupem podle ust. § 46 odst. 5 daňového řádu. Vyplývá to i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.5.2007, sp. zn. 2 Afs 175/2006, přístupného na www.nssoud.cz, podle něhož je konkludentní vyměření daně na místě pouze tehdy, kde není pochyb o obsahu daňového přiznání a jeho správnosti; v takovém případě není třeba pochybovat o ústavnosti tohoto způsobu vyměření daně, a to bez ohledu na to, že se výsledek vyměření nesděluje; daňový subjekt jednoznačně deklaruje svou vůli zdanit určité konkrétní příjmy a správce daně o správnosti a úplnosti přiznání nemá pochyb. Jelikož městský úřad daň nevyměřil a výsledek vyměření žalobci nesdělil postupem podle § 46 odst. 5 daňového řádu, bylo naprosto pochopitelné, že proti takto vzniklému konkludentnímu vyměření daně podal žalobce odvolání. Odvolání proti tomuto konkludentnímu vyměření daně bylo možno podat a mělo být takto posouzeno. S uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu se Krajský soud v Brně plně ztotožňuje.

[7] Z obsahu správního spisu v projednávané věci vyplývá, že nedošlo k vyměření daně postupem ve smyslu ust. § 46 odst. 4 daňového řádu. Proti konkludentnímu vyměření místního poplatku se žalobce správně odvolal, načež žalovaný žalobci sdělil, že platební výměr neexistuje a nelze se tedy proti němu odvolat, neboť ke konkludentnímu vyměření daně nemohlo v dané věci dojít.

[8] V projednávané věci je na místě postup ve smyslu ust. § 46 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), podle něhož podal-li návrhvatel návrh, protože se řídil nesprávným poučením správních orgánů o tom, že proti jeho rozhodnutí není přípustný opravný prostředek, soud z tohoto důvodu tento návrh odmítne a věc postoupí k vyřízení opravného prostředku správnímu orgánu k tomu příslušnému; byl-li návrh podán včas u soudu, platí, že opravný prostředek byl podán včas. V předmětné věci žalovaný nesprávně sdělil žalobci sdělením ze dne 30.11.2010, č.j. MUBR 78789/2010 S/68498/2010 OEK, že ke konkludentnímu vyměření daně nedošlo, z čehož je nutno jednoznačně dovodit (i ve smyslu ostatního shora již citovaného znění tohoto sdělení), že žalobce byl de facto poučen o tom, že proti konkludentnímu vyměření neexistuje opravný prostředek, s argumentací, že k vyměření daně nedošlo, neboť žalobce zaplatil místní poplatek včas a ve správné výši. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 13.5.2004, sp. zn. 7 A 25/2001, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 331/2004, byl-li návrhvatel ve správním řízení nesprávně poučen o tom, že opravný prostředek proti rozhodnutí správního orgánu není přípustný, a podal-li proto správní žalobu k soudu, postoupí soud takové podání k příslušnému správnímu orgánu se závazným právním názorem, vyjadřujícím povinnost projednat opravný prostředek (§ 46 odst. 5 věta druhá s.ř.s.).

[9] Správním orgánem příslušným k vyřízení opravného prostředku žalobce je Krajský úřad Jihomoravského kraje, neboť tento orgán je správcem daně nejbližše nadřízený správci daně, který žalobci konkludentně daň vyměřil (viz ust. § 114 odst. 1 zákona č.

280/2009 Sb. a § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., vše ve znění platném pro projednávanou věc).

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 3 věta první s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[11] O vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobci bylo rozhodnuto postupem ve smyslu ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle jehož druhé věty platí, že byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu zaplacený poplatek.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31.7.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu